

Udgaar i Allinge-Sandvig.
Gudhjem. Østerlars. Hasle
Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Ud giver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 219 Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. 6 Ø. Fredag den 9. Oktober Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar. 1931

Hverdagstanker.

—o— Karnøfles.

Forleden Dag fandt jeg i min Avis en lille Notits om en sjællandsk Arbejdsmand, som skal interneres, da han er farlig for sine Omgivelser.

Og der stod saadan om ham: „Han er en Original, som Børn og Voksne har moret sig med at drille saa mange Aar igennem, at han til sidst næsten var drevet til Vanvid.“

En saadan Bemærkning kan nok mane en til Eftertanke. Er det da virkelig saadan i det Samfund, hvori vi lever, at voksne Mennesker vil være med til at „drille“ en Mand fra Sans og Samling?

Naa, den paagældende Notits maa selvfølgelig staa for Bladets Regning, jeg kender ikke Forholdene, saa jeg kan sige, om den passer eller er overdrevet. — Men desværre er det ikke noget enstaaende, vi her hører om. Det er virkelig saadan i vort oplyste, gennemkultiverede Samfund, at Mennesker ikke generer sig for at falde over den, der er værgeløs.

At Børn gør det, er en sørgelig Kendsgerning. Skoledrengeraaheden ytrer sig paa denne Maade overfor de hjælpeløse Stakler, som findes i de fleste Skoler, de daarligt begavede, de legemligt defekte, de svage.

Her gives ingen Pardon. Raat og uden Hensyn stilles Staklen blot, maa daglig løbe Spidsrod mellem de ubarmhjertigt ætsende Drengvittigheder.

Men det kan ogsaa hænde, at Læreren selv ikke undser sig ved at gøre Livet til en Plage for det stakkels Barn. — Dog er disse Tilfælde heldigvis faa, nærmest som en Undtagelse, der bekræfter den Regel, at de fleste Lærere — særlig ved Landsbyskoler — er forstaaende. Underlig nok har jeg oplevet Tilfælde, hvor Lærerinder, som dog skulde eje en medfødt Finsans, har været mere ubarmhjertige, naar det drejede sig om en lille Pige, som Naturen havde udrustet mangelfuldt.

Naa, Lærerne maa ofte selv staa for Skud. I de store Kommuneskoler er det svært at klare sig for den Lærer, der ikke i et og alt er paa Højde med Situationen. Med aldrig svigtende 'Skarpsyn' opdager Børnene i Løbet af utrolig kort Tid, hvad der er i Vejen — og da vè den arme Mand!

— Noget lignende er Tilfældet med Børn og Dyr. Mange Børn er mærkeligt blottet for Følelse overfor Dyr. Jeg tænker ikke paa den søde lille Pige, der af bare Kærlighed trækker Hunden i Ørene, stikker Fingrene ind i dens Øjne o. l. — der er Uvidenhed. Men større Børn, der dog godt

ved, det gør ondt, kan drille og plage Dyr indtil det modbydelige. — En Fløk Skoledrenge er her udtømmelige i deres raa Paa-fund.

Jeg mindes den lille Fortælling om en saadan Fløk, der havde fundet en stakkels Tudse, der fredssommeligt kravlede hen over Jorden — De kastede Sten paa den, stak Pinde i den, pinte den paa enhver optænkelig Maade. — Den kravlede til sidst ned i et vandfyldt Hjulspor og sad her, lidende og halvdød.

Da kom der et Køretøj hen af Vejen. En gammel, udslidt Hest blev drevet frem med haarde Slag af en Bandit til Ejer. Vognen var gammel, og overlæsset, og den arme Hest slæbte den med Besvær hen ad Vejen.

Drengene saa interesseret til. Vognens Hjul vilde gaa lige gennem Vandhullet, hvor den pinte Tudse sad og stirrede med sit ene Øje — det andet havde de grimme Fyre stukket ud.

Den gamle Hest saa ogsaa Tudsens — og da Vognen kom til Vandhullet, gjorde den et Ryk til Siden og til Trods for, at Slag hagede ned over den, til Trods for, at Seletøjet skar ind i dens magre Krop, drejede den Vognen saa meget til Siden, at Hjulene gik udenom Hjulsporet og Tudsens.

Da blev Drengene beskræmmede . . . de listede stille bort

Børn er Børn. — Men blandt de Voksne er det ikke bedre, selv om det her oftest er aandelige Pinsler, det drejer sig om — og aandelige Pinsler har det ved sig, at de er næsten ulægelige, i alt Fald saare vanskelige at faa lægt. Dog, det kan ogsaa rent legemlig være en Sport for Voksne at plage et stakkels hjælpeløst Medmenneske. Soldatertiden er rig paa den Slags. En lille Underkorporal, en ung Løjtnantsspire — hvad kan de ikke tillade sig, hvis de har Sind dertil! Eller Soldaterne indbyrdes — naar der kommer en naiv, skikkelig, lidt forskræmt Fyr fra de bageste Marker.

Vor store Eventyrdigter H. C. Andersen kendte Menneskers Raahed, da han skrev om „den grimme Ælling“, der var aparte og derfor skulde karnøfles.

Og hvem har ikke Eksempler paa det samme. Hver By har sine Sladderkællinger, der — ofte under en from Maske — „karnøfles“ Næsten, trevler hans Fejl og Dyrer op, sætter dem under Lup . . . og skaber et Paradis om til et Helvede

Vé den, der ser aparte ud! Der er Mennesker nok, der vil nedværdige sig til at gøre en ulykkelig endnu ulykkeligere. — Og saa faar man ofte det tomme og dumme Svar, der skal være en Slags Undskyldning: — Ja, vi

tænkte da virkelig ikke, det blev taget paa den Maade; vi mente det ikke saa slemt!

Der burde ikke være Sandhed i det gamle Ord; Jo mere man lærer Menneskene at kende, des mere kommer man til at holde af Dyrene. Men desværre er det undertiden saadan, at man synes, Dyrene er menneskeligere end de Væsener, der blev skabt i Guds Billede med en udødelig Sjæl.

En Mand fortalte mig, at han skulde have været Præst, men han vilde ikke. Han havde Lyst og Evner dertil — men der var en Ting, der gjorde ham bange: — den Sladder, som han altid vidste fulgte med Præstestillingen!

Han havde sidenhen i Livet opdaget, at man ikke behøvede at være Præst for at blive omslynget af Sladderens Blækspruttearme.

Men det er desværre sandt nok, at ikke mindst Præster hører til de aparte, som skal karnøfles, og uden Hensyntagen til hverken Sandhed eller Sandsynlighed mange Gange.

Livet er saadan, og Menneskene er saadan — ja, og saa maa man tage Verden, som den er, frem for alt ikke være bange. Aa, nej, de modige kan af og til faa Held til at kappe Hovedet af Sladderen og stille de kære Medmennesker Ansigt til Ansigt med Ansaret

Men der er de mange, som Drillerier og Sladder tager paa, de mange, som ikke har Mod til at nøjes med selv at have en god Samvittighed — de pines til Døde.

Jesus sagde engang: Alt, hvad I vil, at Menneskene skal gøre imod Eder, det skal I gøre mod dem.

Naar blot Mennesker vilde tage de Ord frem for sig — naar det bare vilde blive mere almindeligt at leve efter den, da vilde ingen være med til at „karnøfle“ et hjælpeløst Menneske, jage det ud i Vanvid ved Drilleri og Spot. — For saadan vil vi jo ikke selv behandles. Og vi ved da godt, at selv om vi maaske ikke hører til de „aparte“, selv om vi intet har bedrevet, som vi behøver at blues for, — den Dag Sladderen tager fat paa os, den Dag vi møder Smil og Spot, hvorhen vi vender os, da vil Livet blive bittert at leve.

En Ting maa vi aldrig glemme: — det hævner sig! Det er sandt, at der gaar Ild i Spotterens Hus. Hører De til dem, der aldrig kan lade være at snage i Næstens Sager, da vær overbevist om, at Deres Næste ogsaa har fat paa deres Sager — med samme Ubarmhjertighed.

. . . Barmhjertige skal vi Mennesker være mod hinanden, ikke bare mod dem, som ikke trænger dertil, men selvfølgelig mest mod

dem, som er ulykkeligt stillede paa en eller anden Maade — mod Staklerne.

Det bære Lønnen i sig selv — men selv uden Løn bør det være et Hovedbud for den, der vil bære Menneskenavn, høre til den stolte Slægt, som kaldes „Jordens Herre“.

Hvad træller vi for?

—o—

Et underligt Spørgsmaal! udbrøder Læseren maaske. — Hvad træller vi for? dette vi, kan umuligt angaa os. Vi er frie Borgere i et frit Land. Vi har nok hørt om Jøderne, der trælledes for Ægypterne, om Negerne, der solgtes som Slaver, om vore egne Bønder under Stavnsbaandet. — Men vi — Trælle — ikke Tale om! — vi er saa frie, saa frie, som nogen overhovedet kan være det. — Det mærkelige Spørgsmaal — „Hvad træller vi for?“ — maa have Ærinde helt andre Steder.

Og dog

I en af de mange Rejsebøger, som Tiden er saa rig paa, fortælles en lille Historie, som ikke blot er overordentlig pudsigt — men tillige meget lærerig, hvis man ofrer den lidt nærmere Eftertanke. Historien er denne:

Englænderne kom en Dag til en fjern, uænslet Sydhavsø, hvor der viste sig at være glimrende Mulighed for Tinminedrift. Som de driftige Folk, Englænderne er, gik de straks i Gang med at forberede en rationel Udnyttelse af de glimrende Muligheder. Men da alle Forberedelser var til Ende, var det hele nær strandet paa, at de Indfødte ikke vilde gaa i Gruberne. Englænderne bød dem høje og glimrende Lønninger; men de sorte rystede paa Hovederne. — Hvad skulde de med Penge, hvad kom Penge dem ved? Udenfor deres Kyster stod Fiskene i tætte Stimer, og Kokosnødderne dinglode under Palmernes Kroner. Hvilken Glæde kunde de have af Penge. De ønskede ikke at gøre sig til Trælle for nogle blanke Metalstykkers Skyld.

Intet kunde bevæge dem til at gaa i Minerne.

Jo, der var noget, der kunde. Englænderne fandt paa Raad. De bød ikke mere Penge; men de bragte et Biografteater til Øen — et Biografteater, hvortil man kun kunde faa Adgang, naar man havde præsteret et vist Kvantum Arbejde i Minerne. Og dermed var de sortes indre Fred forbi; nu gik de gladelig i Minerne, trælledes Dagen lang, sled og asede — altsammen for en Biografteater-Billets Skyld.

— — — Dette var Historien, og naar vi har læst den, finder vi det skifte-

vis tragisk og latterligt, at Mennesker saaledes ofrede deres Frihed for Films Skyld — saaledes kunde lade sig overlister.

Men, ret beset, er der da nogen Grund til at le? Er der i Virkeligheden nogen større Forskel paa de sorte Sydhavsboeres Trældom og vor? Hvad er det, vi andre gør os til Trælle for? Er det ikke for at kunne gaa i Biografteater, faa Radio med Højtaler, Bil — eller hvad nu alt det Hokus pokus hedder, som Civilisationen byder paa? Jo. Og for hvert nyt Vidunder, der stikker os i Øjnene, træller vi mere, spænder Livremmen ind, spytter i Næverne. Og kniber det endda med at faa den lokkende Maskine, bliver vi desperate, kræver mere i Løn, truer og larmer, laver nye Partier, skriver i Bladene, gaar i Rigsdagen — ja, gaar det højt, laver vi Revolution, proklamerer nye Tider og laver om paa Verdenshistorien — og altsammen for den sidste, lille, funklende, nye Tingest, som Fremskridtet og Tekniken lader spille saa længe for vore Øjne, at vi mister vor indre Fred og tilsidst som Prinsessen i Eventyret sælger vor Ære og vor Frihed for at faa den.

Og imedens tilsætter vi vor Evne til at nyde de primitive Glæder, foretrækker som Kineserne hos H. C. Andersen den mekaniske for den naturlige Nattergal — ja, elsker den saa brændende, at vi som Negrene gerne træller fra Morgen til Aften for at kunne høre den.

Nej, der er nok ikke nogen større Forskel paa de sorte Sydhavsboeres Trældom for Biografteatret og paa vor egen. Det eneste skulde være dette, at de sorte, de tager Biografteaterbilletter ganske naivt og troskyldigt som Betaling for deres Arbejde. Vi andre faar — som de Hyklere vi er — vore Biografteaterbilletter ad Omveje, d. v. s. i Form af Penge.

Men anden Forskel er der nok heller ikke.

Hvordan ødelægger man en Forening?

Et svensk Blad giver efterfølgende gode Raad om dette Spørgsmaal:

1. Vent saa længe som muligt med at betale Kontigent.
2. Bliver Du rykket for Kontigent, da bliv fornærmet og tru med at melde Dig ud
3. Modtag aldrig Valg til Foreningens Stillinger; det er nemlig meget lettere at kritisere end at gennemføre noget selv.
4. Gør selv det mindst mulige for Foreningens Trivsel, og hæng andre i, saa sig, at det er Klinkeregimente.
5. Raab altid paa at der skal gøres noget, men gør intet selv.
6. Deltag i alle Beslutningerne paa Møderne, men kritiserer bag efter Beslutningerne.

Reklamens store Mester.

—o—
„Humbogens Konge“, Amerik-
kaneren Phineas Taylor
Barnum.

De fleste kender af Omtale Ame-
rikas — og forresten hele Verdens
— første store Mester paa Rekla-
men Omraade — Barnum.

Med Reklamens nuværende Ud-
vikling vil det være naturligt at
opfriske Kendskabet til denne vor
første Reklamemager, Amerikane-
ren Phineas Taylor Barnum
der endnu staar som den uover-
trufne Mester i visse Sider af Re-
klamens Kunst.

I sin Levnedbeskrivelse siger
han: „Der er Folk som paastaar,
at de ikke har Raad til at rekla-
mere. De tager Fejl. De har netop
ikke Raad til at undlade det. Og
naar andre mener, at det ikke kan
betale sig, beror det paa, at de
ikke gør det tilstrækkeligt; thi det
gaar med Kunsten at reklamere
ligesom med Dannelsen: en Smule
deraf er farlig. Jeg tilstaar frit,
at hvad Held jeg har haft i mit
Liv, skyldes Pressen mere end
alle andre Aarsager tilsammen“.
Og ikke saa lidt Held havde han;
thi

**Barnum begyndte som en fat-
tig Dreng og endte som
Ejer af 10 Mill. Dollars**

eller langt over 35 Mill. Kr., hvil-
ket var en svimlende Sum i 1891,
da han døde.

Barnum fødtes i 1810 og kom
tidligt til at rejse med Cirkus, bl.
a. med en Cirkusdirektør Turner,
der ogsaa havde Forstand paa
drastisk Reklame, som fik Folk
til at tale med ham og hans For-
retning. En Gang benyttede han
Barnum paa en saadan Maade i
sin Reklame, at det var lige ved
at koste Barnum Livet. Turner
udsprede nemlig det Rygte i en
lille By, hvor hans Cirkus var, at
Barnum var en farlig Forbryder,
og da man derpaa trak ham igen-
nem Byens Gader, blev Befolk-
ningen saa ophidset, at man bog-
stavelig talt flaaede Tøjet af ham
og var lige ved at lynche ham. I
sidste Øjeblik reddede Turner ham,
hvorefter hele Byen fik Interesse
for Cirkus Turner.

Muligvis har Barnum faaet visse
Impulser under sit Ophold hos
Turner, der senere blev han til
Nytte i hans egen Virksomhed.

**Da Barnum skabte Havfrue-
feber i New York.**

I 1841 havde Barnum tjent saa
mange Penge, at han kunde købe
Scudders „Amerikanske Museum“
i New York, og fra nu af begyndte
han sin fantastiske Reklame, der
gjorde hans Navn kendt over hele
Verden. Mest Opsigt vakte hans
Reklame for en Havfrue, som han
indlemmede i sit Museum, og som,
efter hvad han selv paastaar, til-
sidst baade Redaktører, Reportere
og de Titusinder, der besøgte Mu-
seet, troede var, hvad den blev
udgivet for at være.

Inden Barnum naaede saa vidt
med dette Vidunder, havde han
paa den snedigste Maade faaet en
Række Korrespondancer fra man-
ge Egne af Amerika optaget i New
Yorkerbladene, der ikke anede, at
de var fabrikerede af Barnum
selv, men var henrykte over den
Diskusion, der kom i Gang om
de mystiske Havfruevæsener.
Folks Interesse for Havfruer over-
skyggede efterhaanden alle andre
Spørgsmaal, der var oppe i Tiden,
og da tilsidst Barnum meddelte,
at han havde erhvervet et Eksem-
plar af en Havfrue fra Fidjernerne
og lod nogle Billeder af Fænomenet
trykke i tre af New Yorks stør-

ste Blade, kom Folk i en fuld-
kommen Havfruefeber. Der var
ikke en Gadedreng i New York,
som ikke havde set mindst et af
Billederne og deltog i Striden for
eller imod Havfruer. Og en Pjece,
som Barnum udsendte i Tusinder
af Eksemplarer, indeholdende en
„sandfærdig“ Beskrivelse af, hvor-
ledes Videnskabsmanden Dr. Grif-
fin havde opdaget og indfanget
den Havfrue, Barnum havde erh-
vervet og paa talrige Videnskabs-
mænds Opfordring udstillede, blev
revet væk, samtidig med, at hele
New York skulde ind hos Bar-
num og se det mærkelige Væsen.

Den skuffede ikke Forventnin-
gerne; den var halv Abe og halv
Fisk, havde et afskyeligt indtørret
og sortagtigt Udseende og var om-
trent 3 Fod lang; den hørte som
det fremgaar af Billedet ikke til
de Havfruer, som ifølge Sagn og
Sange daarer jordiske Ynglinge
og drager dem med sig ned i Dy-
bet. Barnum udtaler i sin Levned-
beskrivelse, at han selv ikke ved,
hvor Havfruen var lavet, men han
mener, at Kunstværket stammer
fra Japan.

Barnum tjente 30,000 Dollars
det første Aar, han havde Museet.

**Washington sorte Amme og
General Tom Thumb.**

Barnum havde ingen Midler for
at slaa sine Seværdigheder op.
Han havde engang faaet stor Til-
strømning paa en gammel Neger-
inde, som han foreviste som Ge-
orge Washingtons Amme, der var
161 Aar gammel. Da Folk erklæ-
rede, at Washingtons Amme gan-
ske vist levede, men ikke havde
noget med Barnum at gøre og
ikke var 161, men kun 77 Aar
gammel, hørte Interessen for den-
ne Seværdighed op. Barnum var
imidlertid Mand for at give den
falske Amme ny Interesse. Han
fik indtrykket et Indsender-Indlæg
i Bladene, hvori det oplystes, at
Barnum var en stor Svindler, thi
Negerinden var afsløret, som en
Voksdukke. Hvis Stemme frem-
bragtes af en Bugtaler. Saa strøm-
mede Publikum atter til hans
Museum for at se Negerinden paa-
ny, og man forbavsedes over hen-
des Livagtighed. Mærkværdig, at
saadant kunde fremstilles i Voks
og Gummi.

En Kæmpesucces havde Barnum
ogsaa paa en Dværg, General Tom
Thumb. Denne Kriger var kun to
Fod høj og vejede 16 Pund, han
forevist som en Dværg paa 11
Aar, men var i Virkeligheden kun
4 Aar. Det lykkedes ikke straks
at slaa ham op i Amerika, men
saa rejste Barnum til Europa med
ham, fik ham forevist for Dron-
ningen af England, Kongerne af
Belgien og Frankrig og andre
Fyrster, og da han vendte tilbage
med Generalen og atter foreviste
ham i Museet i New York, var
hans europæiske Berømmelse nok
til at lokke Tusindvis af Menne-
sker ind til ham. Saadan gik det
med alt, naar det først blev rigtigt
„barnumiseret“, som man sagde.

Efterhaanden naaede Barnums
Popularitet en saadan Højde, at
man ikke kunde blive vred paa
ham, selv ikke naar han tog Folk
ved Næsen paa den mest grov-
kornede Maade. Han kunde saa-
ledes avertere: „I Aften Kl. 11 ses
New York ved Nat!“ saa blev der
stuvende fuldt Hus paa dette usæd-
vanlige Tidspunkt; thi hvem vilde
ikke gerne se noget saa spæn-
dende, pirrende og hemmeligheds-
fuldt. Naar Lokalet var fyldt af
nysgerrige, raabte Foreviseren:
„Mine Herskaber! De vil se New
York ved Nat! Gaa mod Udgan-
gen og se ud, saa vil De faa De-
res Ønske opfyldt — New York

ligger for Dem, og det er Nat“.
Det var oplagt Svindel, men Folk
morede sig, det var evigt Sjøv det.
Og naar man kaldte ham, „Hum-
buggens Konge“ var det nærmest
som et Hædersnavn.

**En Millionformue tjente Bar-
num paa „den svenske
Nattergal“.**

Nu maa man ikke tro, at alt,
hvad Barnum tjente Penge paa
var Humbug. Det var det ingen-
lunde. Saaledes tjente han en
Millionformue paa den store San-
gerinde Jenny Lind, „den svenske
Nattergal“, som hun kaldtes, Gen-
standen for H. C. Andersens haab-
løse Forelskelse.

Da hun kom til Amerika for at
give Koncerter var der ingen, der
kendte hende paa den Side af At-
lanterhavet, og det hele syntes at
skulle ende i et dundrende Fiasko.
Men saa tog Barnum sig af hende.
Igennem et halvt Aar reklamerede
han hende op. Den havde bl. a.,
den Virkning, at 30,000 Mennesker
mødte op for at modtage hende,
da hun kom til New York, og den
havde endvidere den Virkning, at
„Nattergalen“ tjente op imod 1
Million Kroner paa de 93 Koncer-
ter, hun gav i De forenede Stater
— og at Barnum tog ca. 2 Milli-
oner ind som sin egen Fortjeneste
paa denne Forretning.

**Hattemageren der ogsaa
tjente en Formue paa Jenny
Lind.**

Ved Reklamens Magt var hele
den nye Verden bleven lagt for
Fødderne af „den svenske Natter-
gal“. Barnums Reklamegeni havde
fejret en stor Triumf. Ved samme
Lejlighed gjorde en Hattemager
et Reklamestykke, som man ogsaa
maa tage sin Hat af for.

Han var Hattemager i New York
og hed John N. Genin. Ingen
kendte ham eller hans Forretning.
Saa var det, at Jenny Lind skulde
give sin første Koncert i New York,
og ved Billetauktionen købte Ge-
nin den allerførste Billet for en
Pris af 225 Dollars eller ca. 900
Kr.

„Hvem er Køberen?“ spurgte
Auktionsholderen.

„Hattemager Genin“, lød Sva-
ret, og alle de Tusinder, der var
tilstede ved Auktionen, talte om
denne Hattemager, der havde Raad
til at give saa meget for en Billet.

Næste Dag stod der i alle New
Yorks Blade: „Hattemager Genin
købte den første Billet for 225
Dollars“. Overalt tog Herrerne
deres Hatte af for at se, om de
var fra Genin, og den snedige
Hattemager solgte allerede i det
første Aar efter 10,000 Hatte mere
end Aaret forud og lagde ved
Købet af denne Billet Grunden til
sin Millionformue.

**„Der fødes et Fæhovede
hvert Minut.“**

Barnums Popularitet var tilsidst
saa stor, at Publikum betalte En-
tre til hans Museum blot for at
se ham, han blev dets største
„Rarietet“, dets „højest forbav-
sende“ Vidunder. Han havde et
vist Frispog overfor alle. Fra hans
Møde som 70-aarig med Londons
Biskop fortælles der, at Biskoppen
tog Afsked med ham med de Ord:
„Farvel, Hr. Barnum. Jeg haaber,
vi ses i Himlen! — „Det gør vi
— forudsat, at De kommer der!“
svarede Barnum slagfærdigt.

Som Privatmenneske var Bar-
num Afholdsmand og Moralpræ-
dikant, han var stærkt troende og
absolut hæderlig i Pengesager,
Men som Forretningsmand var
han af den Opfattelse, at de klogere
havde Lov til at narre de mindre
kloge. Her sammenfattede han sin

Livsfilosofi i de Ord man tillæg-
ger ham:

„Der fødes et Fæhovede hvert
Minut. Sørg for, at Du ikke er
et af dem!“

(Sorø Amtst.)

1. Trækning.

Varelotteriet beder os meddele,
at Salget til 1ste Trækning, der
finder Sted den 20. og 21. Okto-
ber, er i fuld Gang. Chancerne
for at faa Gevinst er størst, hvis
man tager et Lod fra Begyndelsen
— i Varelotteriet falder der nem-
lig i Løbet af hver Serie Gevinst

paa $\frac{3}{4}$ af Lodderne. Salget slutter
den 19. Oktober.

Bryllup.

Søndag den 11. ds. vies i Al-
linge Kirke Frk Emilie Mikkelsen,
Solvang, til Slagterm. Villy Rø-
mer, Allinge.

Kalundborg Radio

høres alt andet end tilfredsstillende,
og navnlig fra Bornholm og Nord-
jylland indløber Klager.

Radioraadet undersøger nu Sa-
gen og drøfter Spørgsmaalet om
en Forstærkning af Stationen.

Efteraarets Herrehatte.

Vi har nu modtaget de sidste Nyheder til Efter-
aar og Vinter og kan vise Dem et smukt Udvalg i mo-
derne Faconer og Farver.

Fikse Hatte med For fra 7,50 til 12,50.

Hatte fra sidste Sæson udsælges til smaa Priser.

Magasin du Nord's Udsalg
ved **Victor Planck, Allinge.**

Kender De de sidste ny Gulve?

Ingen Fodkulde mere! **„Univers Elite“ Kunsttrægulve.**

Altid lunt og behageligt! Lægges paa saavel nye som gamle Træ- eller Betongulve i ensfarvet,
marmoreret eller med Borter. — Statsprøveanstalten i København har
undersøgt Prøver af Gulvbelægningen, og Slidprøven udviser, at Slid-
styrken er som Klinker, Fliser og Marmor.

Eneret for Nordbornholm. **A. Sonnes Byggeforsretning.**
Indehaver: P. Petersen.

Alle Dag- og Ugeblade

faas og kan — om ønskes for kortere eller længere Tid
— bringes overalt i Byen samme Dag, de udkommer.

Poul Marckmann, Bladhandel, Hasle.

Slagteriets Udsalg paa Lindeplads

anbefaler sig med fersk og røget **Flæsk, Morbrad og Karbonade**
hjemmelavet **Fars, Medister, Sylte, Leverpostej og Lunge-
pølse.** Alt i **Paalæg og Konserves.**

Friske **Slagterivarer** Onsdag og Fredag.

Johanne Hansen Tlf. 45.

Møllers Bogbinderi

Tlf. 865. **Chr. Dideriksen, Rønne.** Tlf. 865

Indbinding af Bøger. — Protokolfabrik. — Papirvarer.

I. Kl. Arbejde. — Rimelige Priser. — Hurtig Levering.

Leverandør til Biblioteker, Foreninger og Øens største Forbrugere.

Isl. Lammekød af smaa, fine Lam
anbefales.

A. Lyster, Hasle. Telefon 74.

